

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžk/10/2020
Identifikačné číslo spisu: 4018200713
Dátum vydania rozhodnutia: 25.01.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Petra Príbelská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:4018200713.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a členov senátu JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): NUBIUM, s.r.o., so sídlom Trenčianska 705/55, Bratislava, IČO: 47 545 674, právne zastúpený: JUDr. Ján Mišura, PhD., advokát so sídlom Záhradnícka 27, Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad Nitra, so sídlom Štefánikova 69, Nitra, za účasti: Rímskokatolícka cirkev Sídlná kapitula Nitra, so sídlom Nám. Jána Pavla II. č. 7, Nitra, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-NR-OVBP2-2018/024677-002 zo dňa 26. júla 2018, konajúc o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č.k. 11S/224/2018-107 zo dňa 23. októbra 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Nitre č.k. 11S/224/2018-107 zo dňa 23. októbra 2019 z a m i e t a .

Účastníkom sa náhrada trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“ alebo „správny súd“) rozsudkom č.k. 11S/224/2018-107 zo dňa 23. októbra 2019 postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-NR-OVBP2-2018/024677-002 zo dňa 26.7.2018. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 168 S.s.p. tak, že žalovanému ani pribratému účastníkovi konania ich náhradu nepriznal.

2. Rozhodnutím č. OU-NR-OVBP2-2018/024677-002 zo dňa 26.07.2018 žalovaný ako príslušný odvolací orgán v zmysle § 58 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) a § 118 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) postupom podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa - Mesta Nitra č. 152/2018-004-Re zo dňa 19.03.2018, ktorým ako príslušný stavebný úrad zamietol žiadosť žalobcu o zmenu doby trvania reklamnej stavby: 1 ks reklamnej stavby typu „Bigboard“ do tvaru „V“, umiestnenej popri Chrenovskej ulici na pozemku parc. č. 1771/1 a parc. č. 1771/2 k.ú.

Q., rozmer reklamnej plochy 9,6 x 3,6 m z dôvodu, že jej umiestnenie je v rozpore s platným Územným plánom Mesta Nitra. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že stavebný úrad v konaní o predĺžení doby trvania dočasnej reklamnej stavby posudzuje doklady, ktoré stavebníka oprávňujú predĺžiť dobu trvania reklamnej stavby, ako aj skutočnosti, ktoré zabraňujú predĺženiu doby trvania reklamnej stavby, pričom stavebný úrad je povinný skúmať i to, či umiestnenie reklamnej stavby je v súlade s verejným záujmom. Verejný záujem v danom prípade predstavuje predovšetkým platná územnoplánovacia dokumentácia, ktorá určuje funkčné využitie daného územia a určuje záväzné limity a regulatívy pre dané územie. Z uvedeného vyplýva, že žiadosti o zmenu doby trvania reklamnej stavby, ktorá po uplynutí doby platnosti povolenia svojimi parametrami alebo umiestnením v území nie je v súlade so schválenou územnoplánovacou dokumentáciou, nie je možné vyhovieť. Poukázal na záväznú časť Územného plánu Mesta Nitra, zmeny a doplnky č. 5, v bode 8.2.9 v zastavenom území mesta a v území mesta určenom na zastavanie sa môžu umiestňovať reklamné stavby len ako stavby dočasné za dodržania regulatívov stanovených územným plánom do doby dostavby územia na navrhovanú funkciu územným plánom. V zmysle regulatívu 8.2 pre umiestnenie reklamných stavieb vo vymedzených územiach, predmetná reklamná stavba je umiestnená v koridoroch ulíc vymedzených podľa bodu 8.1.3 Chrenovská ulica po križovatku so Zlatomoraveckou cestou, kde sú podľa bodu 8.2.3 neprípustné reklamné stavby - Bigboardy umiestnené v pásme 200 m od hranice cestného telesa pozemku. Z uvedeného je zrejmé, že predmetná stavba reklamných stavieb typu „Bigboard“ nie je v súlade s platným Územným plánom Mesta Nitra a žiadosti o zmenu doby trvania reklamnej stavby, ktorá po uplynutí doby platnosti povolenia svojimi parametrami alebo umiestnením v území nie je v súlade so schválenou územnoplánovacou dokumentáciou, nie je možné vyhovieť.

3. Správny súd po preskúmaní žalobou napadnutého rozhodnutia konštatoval, že správny orgán prvého stupňa i žalovaný postupovali v súlade s ustanoveniami Správneho poriadku a stavebného zákona, keď konanie o zmenu doby trvania reklamnej stavby posudzovali v súlade s ustanovením § 67 ods. 4 stavebného zákona, pričom na predmetné stavebné konanie správne aplikovali i ustanovenia § 58 až § 66 stavebného zákona. Správny orgán prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom, keď podanú žiadosť posudzoval i aplikujúc § 62 ods. 4 stavebného zákona z toho pohľadu, či umiestnenie reklamnej stavby je v súlade s verejným záujmom chráneným stavebným zákonom, resp. osobitnými predpismi. Nakoľko v danom prípade ide o stavbu umiestnenú v Meste Nitra, Mesto Nitra ako základný orgán územného plánovania a stavebný úrad prvého stupňa je nielen oprávnené, ale aj povinné chrániť záujmy, na ochranu ktorých vydáva záväzné regulatívy. Umiestnenie predmetnej reklamnej stavby je v danom prípade v rozpore s Územným plánom Mesta Nitra schváleným Mestským zastupiteľstvom v Nitre. Reklamná stavba je umiestnená na pozemku parcela registra „E“ číslo 1771/1 - ostatné plochy o výmere 12 438 m² a parc. č. 1771/2 ostatné plochy o výmere 3907 m² k.ú. Q., teda v koridoroch ulíc vymedzených podľa bodu 8.1.3 Chenovská ulica po križovatku so Zlatomoraveckou cestou, na ktorej ploche je neprípustné umiestnenie reklamných stavieb - bigboardov, ktoré sú umiestnené v pásme do 200 m od hranice cestného telesa pozemku. V danom území je neprípustné umiestňovanie bigboardov v tejto časti Mesta Nitra. Ustanovenie § 62 ods. 4 stavebného zákona jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností stanovuje, že žiadosť o stavebné povolenie je potrebné zamietnuť, ak by sa uskutočnením alebo užívaním stavby mohli ohroziť verejné záujmy chránené týmto zákonom a osobitnými predpismi, alebo neprimerane obmedziť či ohroziť práva a oprávnené záujmy účastníkov vo väčšom rozsahu, než sa počítalo v územnom rozhodnutí. Ak je teda stavba v rozpore s územným plánom, ide o stavbu v rozpore s verejným záujmom chráneným stavebným zákonom. Po takomto zistení už nemá právny význam ďalšie zisťovanie súladu či nesúladu takejto stavby s verejnými záujmami chránenými osobitnými predpismi. Územný plán obce, ako výsledok normotvornej činnosti zástupcov obyvateľov v danom mieste a čase, vyjadruje verejný záujem obyvateľov, je prejavom hodnôt, ktoré chce obec, resp. mesto na svojom území chrániť a uprednostňovať. Vlastnícke právo žalobcu v teste proporcionality v tomto kontexte musí ustúpiť právu verejnosti na správe vecí verejných.

4. V súvislosti so žalobcom namietaným rozporom Územného plánu Mesta Nitra, resp. Všeobecne záväzného nariadenia Mesta Nitra so stavebným zákonom, prípadne inými zákonmi alebo podzákonnými normami, správny súd konštatoval, že zákonnosť, či už obsahu všeobecne záväzného nariadenia, uznesenia alebo postupu pri ich prijatí, je možné preskúmať len v osobitnom konaní na návrh

prokurátora, a pokiaľ nedôjde k vysloveniu nesúladu všeobecne záväzného nariadenia so zákonom, alebo k zrušeniu uznesenia, je potrebné vychádzať z prezumpcie ich zákonnosti. Nesúlad právnej normy nižšej právnej sily s Ústavou Slovenskej republiky je oprávnený vysloviť len Ústavný súd Slovenskej republiky.

5. Správny súd taktiež uviedol, že správne orgány neporušili zákon, keď upustili od ústneho pojednávania a miestneho zisťovania, pokiaľ im pomery staveniska boli dobre známe. Uvedené vyplýva aj z listín predložených žalobcom k žiadosti zo dňa 29.12.2017, z ktorých jednoznačne vyplýva, že reklamná stavba je umiestnená na Chrenovskej ulici, pred križovatkou so Zlatomoraveckou cestou v Nitre. Okrem toho túto skutočnosť žalobca v správnom konaní vôbec nenamietal. Z administratívneho spisu žalovaného, obsahujúceho i spis správneho orgánu prvého stupňa, nespochybniteľne vyplýva, že žalobcovi bolo doručené oznámenie o začatí správneho konania dňa 7.3.2018, v ktorom mu bola stanovená lehota 7 pracovných dní od doručenia oznámenia na nahliadnutie do podkladov rozhodnutia v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku a na vznesenie svojich námietok s poučením, že inak na ne nebude prihliadnuté. Zároveň bol žalobca upozornený na to, že umiestnenie predmetnej reklamnej stavby je v rozpore s Územným plánom Mesta Nitra, pričom nie je konkretizované, vo vzťahu ku ktorej úprave obsiahnutej v územnom pláne. Žalobca na uvedené podanie správneho orgánu prvého stupňa nereagoval, žiadne námietky a pripomienky nevzniesol. Až v podanom odvolaní proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa vzniesol námietky a pripomienky k priebehu správneho konania a k podkladom rozhodnutia, pričom žalovaný sa s nimi v napadnutom rozhodnutí riadne vysporiadal.

6. Pokiaľ ide o námietky žalobcu týkajúce sa toho, že správny orgán prvého stupňa vydal rozhodnutie, ktorým zamietol žiadosť o zmenu doby trvania reklamnej stavby pre rozpor s verejným záujmom prezentovaným v územnoplánovacej dokumentácii, konkrétne s Územným plánom Mesta Nitra, bod 8.2.8, kde sú riešené regulatívy pre umiestnenie reklamných stavieb, (podľa ktorého sa tieto nemôžu umiestňovať reklamné stavby v území s plochami vymedzenými pre funkciu urbánnej a ekostabilizujúcej zelene), a žalovaný subsumoval rozpor s verejným záujmom s poukazom na bod 8.2.3, ktorý hovorí o koridoroch Chrenovskej ulice po križovatkou so Zlatomoraveckou cestou bod 8.1.3, (podľa ktorého v uvedených koridoroch sú neprípustné reklamné stavby v pásme 200 m od hranice cestného pozemku), bol súd toho názoru, že uvedené upresnenie podbodu v rámci bodu 8.1 „Územné vymedzenie pre definovanie podmienok na umiestnenie reklamných stavieb“ nemohlo mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia žalovaného. V oznámení o začatí konania o zmenu doby trvania reklamnej stavby s upustením od ústneho pojednávania a miestneho zisťovania zo dňa 20.02.2018 bol žalobca upozornený na to, že môže svoje námietky uplatniť najneskôr v lehote 7 pracovných dní od doručenia oznámenia, ako i na to, že umiestnenie predmetnej reklamnej stavby je v rozpore s Územným plánom Mesta Nitra. V uvedenom oznámení nie je presný odkaz na konkrétny bod územného plánu, s ktorým by reklamná stavba bola v rozpore. Skutočnosť, že žalovaný citoval iný bod územného plánu v rámci úpravy týkajúcej sa podmienok na umiestňovanie reklamných stavieb nemohlo viesť k porušeniu práv alebo právom chránených záujmov žalobcu, najmä, ak svoje právo vzniesť námietky a oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia nevyužil.

7. Proti tomuto rozsudku podal žalobca - sťažovateľ z dôvodov uvedených v ust. § 440 ods. 1 písm. f/, g/, h/ S.s.p kasačnú sťažnosť. Sťažovateľ v prvom rade namietal, že správny súd nesprávne aplikoval § 11 ods. 5 a § 13 ods. 3 písm. b) stavebného zákona ako aj čl. 2 ods. 2 a 3 Ústavy SR, v rámci ktorého bez ďalšieho akoby vyvodzoval, že existuje oprávnenie plošne regulovať umiestňovanie konkrétnych typov reklamných stavieb v určitom území územným plánom práve s poukazom na ustanovenia stavebného zákona. Krajský súd citoval § 11 ods. 5 stavebného zákona bez toho, aby z neho vyvodzoval akékoľvek preskúmateľné závery. Ďalej uviedol, že z ustanovení územného plánu musia vyplývať len tie zásady a regulatívy, ktoré stanovuje zákon, nie iné. Taktiež namietal, že správny súd asi nepovažoval za právne významné, že v súlade s § 39a ods. 3 stavebného zákona sa nevyžaduje na umiestnenie reklamnej stavby rozhodnutie o umiestnení reklamnej stavby. Sťažovateľ dal do pozornosti i to, že verejný záujem kreovaný v obci nemôže byť v rozpore s verejným záujmom na dodržiavaní zákona a Ústavy SR. Poukázal na zásadu, v zmysle ktorej z neprávania nemôže vzniknúť právo, ale i na uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 142/2011 zo dňa 05.04.2011, podľa ktorého sa nemožno dovoľávať právnej istoty založenej na neústavnej alebo nezákonnej rozhodovacej praxi orgánov verejnej moci. Pokiaľ sa

orgán verejnej správy prvého stupňa ako i žalovaný odvoláva na „regulatívy“ prijaté v územnom pláne, ktorý názor prevzal i správny súd, je potrebné uviesť, že aj prijímanie územného plánu a jeho obsah a o to viac rozhodnutí na základe neho prijatých musí zodpovedať zákonným a ústavným limitom a nesmie byť svojvoľný. Postup orgánov verejnej správy keď rozhodovali bez zákonného podkladu o právach sťažovateľa na základe územného plánu, ktorý zasahuje do práva podnikat' v zmysle čl. 35 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 3 Ústavy SR predstavuje porušenie ústavne garantovaných práv sťažovateľa, ale i tretích osôb. Ide o nedovolený zásah do majetkových práv a legitímnych očakávaní účastníka konania, ktoré predstavujú nútené obmedzenie vlastníckeho práva, ktoré je možné iba v nevyhnutnej miere, vo verejnom záujme, na základe zákona a za primeranú náhradu. Sťažovateľ súhlasil so správnym súdom v tom, že nesúlad právnej normy nižšej právnej sily s Ústavou SR je oprávnený vysloviť len Ústavný súd SR, avšak presne návrh na taký postup navrhoval sťažovateľ správne mu súdu svojim návrhom na postup v zmysle § 100 ods. 1 písm. b/ S.s.p., s ktorým sa však správny súd nevysporiadal žiadnym spôsobom a to ani v odôvodnení a to napriek konkrétnym dôvodom a normám, ktoré uvedený rozpor identifikovali. Sťažovateľ ďalej uviedol, že správny súd svojim odôvodnením na jednej strane celkom bagatelizoval povinnosť správnych orgánov oboch stupňov postupovať podľa § 3 ods. 2 a 5 Správneho poriadku v podobe spoľahlivo zisteného skutkového stavu poukazom na „nevznesenie námietok a pripomienok“, čo však nemá podľa názoru sťažovateľa vplyv na povinnosť správneho orgánu spoľahlivo zistiť skutkový stav, ale súčasne námietky nezákonnosti rozhodnutia sú takého charakteru, že ani vznesenie námietok a pripomienok neumožňuje správne mu orgánu a žalovanému rozhodnúť takým spôsobom, akým rozhodol. Sťažovateľ krajskému súdu vytýkal aj to, že nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a to v podobe presvedčivého a pre priemerného adresáta pochopiteľného odôvodnenia aplikácie noriem obsiahnutých v ust. § 11 ods. 5 a § 13 ods. 3 písm. b/ stavebného zákona v spojení s námietkami sťažovateľa o nezákonnosti a protiústavnosti regulácie umiestňovania reklamných stavieb vymedzených typovo a rozmerovo v podobe plošného zákazu obsiahnutého v územnom pláne. Z toho istého dôvodu súčasne nie je zrejmé ani to, ako sa vysporiadal správny súd s návrhom na postup podľa § 100 ods. 1 písm. b/ S.s.p. Podľa sťažovateľa sa krajský súd taktiež odchýlil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu v zmysle § 440 ods. 1 písm. h/ S.s.p. v tejto súvislosti dal do pozornosti rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Sžo/3/2011, 6Svzn/2/2013, 5SŽi/1/2009, 1Sžo/23/2010, 1Sžd/18/2011. S poukazom na uvedené žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného ako i rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa a vec vráti orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie.

8. Vyjadrenia ku kasačnej sťažnosti neboli podané.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 1 S.s.p.), je prípustná (§ 439 S.s.p.) a bola podaná oprávneným subjektom (§ 442 ods. 1 S.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu.

10. Podľa § 6 ods. 1 S.s.p. správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

11. Podľa § 438 ods. 1 S.s.p. kasačnou sťažnosťou možno napadnúť právoplatné rozhodnutie krajského súdu.

12. Podľa § 454 S.s.p. na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti

napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

13. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. OU-NR-OVBP2-2018/024677-002 zo dňa 26.7.2018, ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa -Mesta Nitra č. 152/2018-004-Re zo dňa 19.03.2018, ktorým podľa § 62 ods. 4 stavebného zákona zamietol žiadosť sťažovateľa o zmenu doby trvania reklamnej stavby: 1 ks reklamnej stavby typu „Bigboard“ do tvaru „V“, umiestnenej popri Chrenovskej ulici na pozemku parc.č. 1771/1 a parc.č. 1771/2 k.ú. Q., rozmer reklamnej plochy 9,6 x 3,6 m z dôvodu, že jej umiestnenie je v rozpore s platným Územným plánom Mesta Nitra.

14. Sťažovateľ vyvodzoval nezákonnosť napadnutého rozhodnutia najmä s poukazom na nemožnosť správneho orgánu ako stavebného úradu pri rozhodovaní o zmene doby trvania reklamnej stavby vychádzať z územnoplánovacej dokumentácie, ktorá umožňuje plošne regulovať umiestňovanie konkrétnych typov reklamných stavieb v určitom území, keďže takáto právna úprava nezodpovedá nielen zákonnej úprave (stavebný zákon), ale je popretím i práv garantovaných Ústavou SR.

15. V posudzovanej veci všeobecne záväzné nariadenie mesta Nitra č. 3/2003, ktorým sa vyhlasuje záväzná časť územného plánu mesta Nitra, obsahuje záväzné zásady a regulatívy (vrátane záväzných regulatívov funkčného a priestorového usporiadania územia v oblasti podmienok na umiestňovanie reklamných stavieb, uvedených v kapitole I., bod 8.), ktoré boli schválené uznesením mestského zastupiteľstva v Nitre č. 169/2003 - MZ zo dňa 22.05.2003 v znení dodatkov a ktoré treba dodržiavať pri riadení využitia a usporiadania územia mesta. V bode 8.2. bolo zadefinované územné vymedzenie pre stanovenie podmienok na umiestňovanie reklamných stavieb tak, že v koridoroch ulíc vymedzených podľa bodu 8.1.3 Chrenovská ulica po križovatku so Zlatomoraveckou cestou sú neprípustné reklamné stavby - Bigboardy umiestnené v pásme 200 m od hranice cestného telesa pozemku. Z uvedeného vyplýva, že mesto Nitra, resp. jeho mestské zastupiteľstvo uplatnilo svoju kompetenciu, ktorá mu vyplýva z platných právnych predpisov § 4 ods. 3 písm. j/ zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov, § 2 ods. 1 písm. f/, § 11 ods. 5, § 13 ods. 3 písm. b/, § 27 ods. 3 stavebného zákona, ako i § 12 ods. 1, 6 písm. a/, b/ vyhlášky č. 55/2001 Z.z. o územnoplánovacích podkladoch a územnoplánovacej dokumentácii, keď zrozumiteľným spôsobom určilo podmienky pre umiestňovanie reklamných stavieb.

16. Pri posudzovaní žiadosti sťažovateľa o zmenu doby trvania reklamnej stavby tak orgány verejnej správy boli povinné skúmať okrem splnenia procesných, či formálnych podmienok na konanie o tomto návrhu, aj otázku danosti zákonného kritéria uvedeného v § 62 ods. 4 stavebného zákona, t.j. či by umiestnenie alebo užívanie reklamnej stavby nepredstavovalo ohrozenie verejného záujmu chráneného stavebným zákonom a osobitnými predpismi, pričom orgány verejnej správy rozhodujúce o žiadosti sťažovateľa o zmenu doby trvania reklamnej stavby boli nielen oprávnené, ale i povinné vychádzať zo Všeobecne záväzného nariadenia mesta Nitra č. 3/2003, ktorým sa vyhlasuje záväzná časť územného plánu mesta Nitra v znení dodatkov, ktoré v koridoroch ulíc vymedzených podľa bodu 8.1.3 Chrenovská ulica po križovatku so Zlatomoraveckou cestou nepripúšťa reklamné stavby - Bigboardy umiestnené v pásme 200 m od hranice cestného telesa pozemku. Práve územnoplánovacia dokumentácia sprítomňuje požiadavku ochrany verejného záujmu v zmysle § 62 ods. 4 stavebného zákona. Navrhovaná zmena doby trvania reklamnej stavby musí byť v súlade s verejnými záujmami reprezentovanými predovšetkým záväznými regulatívami platnej územnoplánovacej dokumentácie. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje napr. na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Sžo/42/2016 zo dňa 28. marca 2018, v ktorom sa v súvislosti s posudzovaním otázky legalizácie stavby v stavebnom konaní stotožnil s názorom Krajského súdu v Bratislave č.k. 3S/68/2011-160 zo dňa 6. mája 2014, že verejným záujmom sa v tejto súvislosti rozumie súlad s platnou územnoplánovacou dokumentáciou.

17. Kasačný súd ďalej poukazuje na to, že územné plánovanie je v ust. § 2 ods. 1 písm. f/ stavebného zákona vymedzené tak, že jeho súčasťou je i umiestňovanie stavieb a určenie územno-technických,

urbanistických, architektonických a environmentálnych požiadaviek na ich projektovanie a uskutočňovanie. Keďže za stavbu je v súlade s § 43 ods. 2 stavebného zákona nutné považovať i reklamnú stavbu, je zrejmé, že územné plánovanie stanovením regulatívov pokrýva i umiestňovanie reklamných stavieb (a to bez ohľadu na skutočnosť, že v zmysle § 39a ods. 3 stavebného zákona sa na umiestnenie reklamnej stavby rozhodnutie o umiestnení reklamnej stavby nevyžaduje). V tejto súvislosti sa možno stotožniť s názorom krajského súdu, že územný plán obce, ako výsledok normotvornej činnosti zástupcov obyvateľov v danom mieste a čase, vyjadruje verejný záujem obyvateľov, je prejavom hodnôt, ktoré chce obec, resp. mesto na svojom území chrániť a uprednostňovať. Pokiaľ sa obec, resp. mesto jeho prostredníctvom rozhodlo v dotknutej zóne pre zákaz umiestňovania reklamných stavieb určitého charakteru, ide o využitie práv účasti verejnosti na správe vecí verejných na spôsobe ochrany hodnôt, ktoré mesto v mene svojich obyvateľov vyjadrilo prijatím územného plánu určitého obsahu. Inými slovami, práve opomenutím tejto skutočnosti, t.j. nezohľadnením platnej územnoplánovacej dokumentácie by orgány verejnej správy rozhodujúce o žiadosti sťažovateľa porušili povinnosť prihliadať na ochranu verejného záujmu. Vzhľadom na to, že ust. § 62 ods. 4 stavebného zákona ukladá orgánu verejnej správy žiadosť o stavebné povolenie je potrebné zamietnuť, ak by sa uskutočnením alebo užívaním stavby mohli ohroziť verejné záujmy chránené týmto zákonom a osobitnými predpismi zistenie orgánu verejnej správy, že stavba je v rozpore s územným plánom, odôvodňuje prijať záver o existencii jej rozporu s verejným záujmom chráneným stavebným zákonom.

18. Kasačný súd taktiež poukazuje na to, že sťažovateľ namietajúc nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného svoju žalobnú (ale i kasačnú) argumentáciu opieral predovšetkým o nesúlad dotknutej záväznej časti územného plánu mesta Nitra, vyhlásenej všeobecne záväzným nariadením mesta Nitra č. 3/2003, s príslušnými ustanoveniami stavebného zákona a Ústavy SR. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že územnoplánovacia dokumentácia je normatívnym právnym aktom prijímaným orgánom obce/mesta, ktorým sú riešené zásadné otázky týkajúce sa obce či mesta ako celku, alebo osobitne obyvateľov alebo upravujúce právne vzťahy vznikajúce a realizujúce sa na jej území. Z hľadiska jeho prijímania a neurčitého počtu zainteresovaných ním dotknutých subjektov, je aktom hybridného charakteru, navyše stále živým, keďže stavebný zákon z dôvodu zmien územných podmienok a potrieb spoločnosti stanovuje orgánom územného plánovania povinnosť v pravidelných časových intervaloch jeho prehodnocovanie, čo nevyučuje, resp. predpokladá aj jeho zmeny (§ 30 stavebného zákona). S prihliadnutím na postupy súdneho prieskumu záväznej časti územného plánu, vyhláseného formou všeobecne záväzného nariadenia je v konaní o súlade všeobecne záväzného nariadenia obce/mesta s vyššou právnou normou aktívne legitimovaná zainteresovaná verejnosť a prokurátor (v prípade, že nebolo vyhovené jeho protestu) podľa § 359 S.s.p. Tým dal zákonodarca najavo, že všeobecne záväzné nariadenia normotvorných komunálnych zastupiteľstiev bez výnimky podliehajú súdnemu prieskumu ich súladnosti s normami vyššej právnej sily len na základe návrhu uvedených subjektov. Kasačný súd v tejto súvislosti zastáva názor, že pokiaľ sťažovateľ ako právnická osoba napadol rozhodnutie žalovaného všeobecnou správnu žalobou v zmysle § 177 a nasl. S.s.p. nemožno v tomto konaní (ani ako otázku predbežnú) posudzovať súlad dotknutého územného plánu, resp. všeobecne záväzného nariadenia, ktorým bola vyhlásená jeho záväzná časť so zákonom, nakoľko na ich preskúmanie stanovil zákonodarca osobitný postup, navyše spojený s aktívnou legitímáciou prináležiacou výlučne prokurátorovi, resp. zainteresovanej verejnosti, ktorých žaloba sleduje ochranu verejného záujmu. Pokiaľ teda ide o návrh sťažovateľa na posúdenie súladu zákonnosti príslušného všeobecne záväzného nariadenia mesta Nitra, ktorým bola vyhlásená záväzná časť územného plánu, v tejto časti žaloby sťažovateľ nebol aktívne procesne legitimovaný. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Svzn/2/2013 zo dňa 18. júna 2014, na ktorý poukazoval sťažovateľ sa netýkal preskúmania zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy vydanom v stavebnom konaní, ale išlo o konanie začaté na návrh prokurátora (ako osoby aktívne legitimovanej) na preskúmanie súladu iného VZN. Vzhľadom na to, že kasačný súd v predmetnom konaní, s poukazom na vyššie uvedené nemohol posudzovať súladnosť záväznej časti územného plánu, vyhlásenej všeobecne záväzným nariadením mesta Nitra č. 3/2003 s právnymi normami vyššej právnej sily, nepovažoval za dôvodné bližšie sa zaoberať ani závermi plynúcimi z rozhodnutia sp.zn. 6Svzn/2/2013 zo dňa 18. júna 2014. Výhrady sťažovateľa k územnému plánu mesta Nitra bolo možné uplatniť či už prostredníctvom pripomienok k územnému plánu v procese jeho prijímania, či podaním podnetu na prokuratúru. Pokiaľ sa týka návrhu sťažovateľa na prerušenie

konania a predloženia veci Ústavnému súdu SR za účelom posúdenia súladu územného plánu, resp. právnych aktov, ktorými bol vyhlásený s Ústavou SR, krajský súd správne uviedol, že nesúlad právnej normy nižšej právnej sily s Ústavou SR je oprávnený vysloviť len Ústavný súd SR. Pokiaľ teda správny súd s poukazom na nemožnosť posudzovania súladu uvedených normatívnych právnych aktov s Ústavou SR v konaní začatom sťažovateľom podaním všeobecnej správnej žaloby aj s prihliadnutím na prezumpciu správnosti normatívnych aktov nemal pochybnosti o ich súladnosti s Ústavou SR, resp. nezistil dôvod, aby postupoval v zmysle ust. § 100 ods. 1 písm. b/ S.s.p., takýto postup nebolo možné vyhodnotiť ako nesprávny či arbitrárny.

19. V nadväznosti na vyššie uvedené sa kasačný súd zaoberal námietkou sťažovateľa, ktorý namietal pochybenie krajského súdu, majúce zakladať vadu v zmysle § 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p., keď krajský súd nerozhodol o jeho návrhu na postup podľa § 100 ods. 1 písm. b/ S.s.p. v spojení s § 18 ods. 1 písm. d/ a § 37 a nasl. zákona č. 38/1993 Z.z.. Kasačný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že pri návrhu na prerušenie konania podľa § 100 ods. 1 písm. b/ S.s.p. správny súd musí vždy zvažovať, či sú dané okolnosti pre podanie návrhu na Ústavný súd SR, pričom správny súd musí o podanom návrhu vždy rozhodnúť. Pokiaľ správny súd o tomto procesnom návrhu nerozhodol skôr vydaným uznesením, je povinný o ňom rozhodnúť najneskôr v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, resp. v rozhodnutí vo veci samej. Takéto rozhodnutie, je však nutné vždy premietnuť do výrokovej časti rozhodnutia. V prípade, ak správny súd nezistí dôvod na prerušenie konania podľa § 100 ods. 1 písm. b/ S.s.p. rozhodne podľa § 162 ods. 3 C.s.p. v spojení s § 25 S.s.p. o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. V predmetnej veci krajský súd uvedeným spôsobom nepostupoval, keď vo výrokovej časti napadnutého rozsudku rozhodol o zamietnutí žaloby a náhrade trov konania, avšak opomenul rozhodnúť o návrhu sťažovateľa na prerušenie konania. Opodstatnenosť tvrdenia sťažovateľa, že vytýkaným postupom správneho súdu bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý súdny proces však posudzoval kasačný súd z materiálneho hľadiska. Zohľadnil pri tom, že právo na spravodlivý súdny proces je „výsledkové“. Znamená to, že pri skúmaní, či došlo alebo nedošlo k zásahu do tohto práva, treba mať na zreteli proces ako celok (k tomu porovnaj napr. rozhodnutie ÚS SR III. ÚS 33/04). Určujúci z tohto hľadiska preto nie je jednotlivý úkon súdu alebo niektorá časť súdneho konania; kľúčový význam má jeho výsledok. Napokon, aj z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že nedostatok pri uplatňovaní niektorých záruk spravodlivého súdneho konania, napr. na súde prvého stupňa, môže byť korigovaný konaním na druhostupňovom súde (Le Compte, Van Leuven a De Meyere v. Belgicko z 23. júna 1981, Adolf v. Rakúsko z 26. marca 1982, Feldbrugge v. Holandsko z 29. mája 1986; porovnaj tiež uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 1/2013 zo 16. januára 2013). Kasačný súd poukazuje na to, že krajský súd síce nerozhodol o návrhu na prerušenie konania podľa § 100 ods. 1 písm. b/ S.s.p. vo výrokovej časti svojho rozhodnutia, avšak svoj právny záver o nedôvodnosti tohto procesného návrhu v odôvodnení rozsudku (aj keď len stručne) zdôvodnil. Sťažovateľ mal navyše právo uplatniť postup podľa § 144 ods. 1 S.s.p., t.j. podať návrh správne súdu na doplnenie jeho rozsudku, prípadne navrhnúť prerušenie konania podľa § 100 ods. 1 písm. b/ S.s.p. v kasačnom konaní, ktoré práva však nevyužil. Vzhľadom na to, že kasačný súd nevyhodnotil postup krajského súdu, ktorým konanie neprerušil ako nesprávny a ani sám nevzhladol dôvody na postup podľa § 100 ods. 1 písm. b/ S.s.p. dospel k záveru, že v konaní nedošlo k nesprávnosti v procesnom postupe krajského súdu (až) takej intenzity a procesných dôsledkov, ktorá by mala znaky relevantné zmysle § 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p.

20. Kasačný súd poukazujúc na vyššie uvedené skutočnosti konštatuje, že krajský súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal so všetkými pre vec zásadnými námietkami účastníkov konania, svoje závery formuloval zrozumiteľne a presvedčivo, pričom sťažovateľ v kasačnej sťažnosti neuviedol žiadne také relevantné skutočnosti, ktorými by spochybnil vecnú správnosť rozsudku krajského súdu. Dospel preto k záveru, že kasačnú sťažnosť je potrebné ako nedôvodnú podľa § 461 S.s.p. zamietnuť.

21. O trovách konania rozhodol podľa § 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s ustanoveniami § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 S.s.p. a contrario tak, že sťažovateľovi nepriznal náhradu trov konania z dôvodu neúspechu v konaní a žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplyva.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 147 ods. 2 v

spojení s § 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.